

Вельяминова на 30 септ. взелъ съ бой Самоковъ. Други отредъ на графа Шувалова, който подгонилъ неприятеля изъ Ихтиманъ, на 30 дек. минжлъ по край оставената сѣщо отъ турцитѣ позиция при Траяновитѣ врата и отишелъ право къмъ Татаръ-Пазарджикъ. Най-сетнѣ други трети отредъ ударилъ отъ Петричево на длъжъ по рѣката Тополница.

Всички тѣзи три колони отивали все къмъ Татаръ-Пазарджикъ, и когато този градъ билъ прѣвзетъ отъ графа Шувалова, тѣ и третѣ, се съединили тамъ. Но и двѣтъ части на Сюлеймановата войска били длъжни да се съединятъ на 45 километра отъ таткъ Татаръ-Пазарджикъ, на источна страна; това именно съединение трѣбвало да се прѣдвари. Това било замислено и изпълнено съ блѣскъвъ успѣхъ.

На 3-й януария Сюлейманъ паша прѣминжлъ Пловдивъ, но се спрѣлъ да почака Фауда; въ Пловдивъ се намѣрвалъ ариеръ-гарда на Сюлеймана, а Фаудъ се приближавалъ къмъ него отъ Татаръ-Пазарджикъ. Въ това сѣщото врѣме войскитѣ на генерала Гурка, благодарение на бързия вървежъ все напрѣдъ и напрѣдъ, настигнали Фауда при самия Пловдивъ и като нападнали на негова началникъ Сюлеймана, самага Фауда отблъснали къмъ Дерменъ-дере.

Отредътъ на Сюлеймана се готвялъ да даде на рускитѣ войски послѣдний отпоръ около Пловдивъ. Отчаянитѣ турски полчища въ своята звѣрска яростъ търсили по това врѣме въ българското население неприятель, комуто да отмѣстижтъ за своитѣ несполуки. Ужасни случаи и поразителни събития происхождали въ това врѣме за българитѣ въ Одринския и Пловдивски санджаци! Но скоро трѣбвало да настане край на всички ужаси и турски безобразия. Сюлейманъ паша билъ крайно озлобенъ и ядосанъ; отъ какъ оплѣнилъ Т. Пазарджикъ и изгорилъ много околни села, новий «турски бабаитинъ» канялъ